

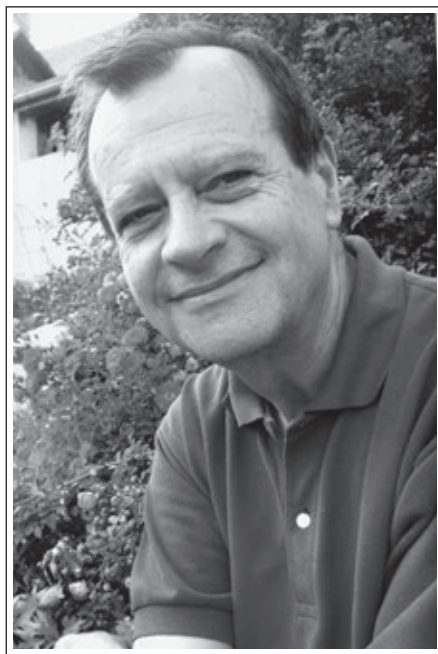
*In memoriam****Dr. Andrej Vovko***
(1947–2015)

V četrtek, 10. septembra 2015, smo se na Žalah v Ljubljani poslovili od nekdanjega sodelavca in direktorja Slovenskega šolskega muzeja, predvsem pa od prijatelja dr. Andreja Vovka, rojenega 22. marca 1947 v Seebodnu v Avstriji. V veliki množici tistih, ki so ga poznali, smo mu izkazali našo hvaležnost in zahvalo za vse, kar smo od njega prejeli in kar smo z njim skupaj delili. Naše slovo pa ni bilo zato, da bi ga lahko prej pozabili, ampak predvsem zato, da bi ga v spominu lažje in dalj časa ohranili.

V Slovenski šolski muzej, ki je tedaj deloval na Poljanski cesti 26, je prišel z Zavoda SRS za spomeniško varstvo Ljubljana in se v njem prvič zaposlil 1. oktobra 1976. Na službenem mestu kustosa arhivske zbirke je bil do 31. oktobra 1987, ko se je kot raziskovalec preselil na Inštitut za slovensko izseljenstvo ZRC SAZU. Po nepolnih šestih letih se je z inštituta 1. avgusta 1993 vrnil v muzej na mesto ravnatelja in se kot direktor od njega poslovil 30. aprila 1998, ko je ponovno nastopil službo na ZRC SAZU.

Dragi Andrej, še tako izbrane besede ob slovesu ne morejo biti dovolj, da bi mogli z njimi izraziti vse naše občutke, ki nas, ki smo te poznali, navdajajo v mislih na skupaj prehojeno pot. V osebni prizadetosti, ker si živel brez očeta, je bila bolečina in je bilo spoznanje, da po končanem študiju, navkljub izkazanim sposobnostim, vrata zate niso bila povsod odprta in da so pred teboj postavili številne ovire. Ker sta se z materjo vrnila iz taborišča, kjer si bil rojen, sta morala v drugačni družbeni stvarnosti zaživeti popolnoma novo življenje.

V naši zavesti živiš tak, kot si bil in s teboj živi vse, kar si v življenju delal in ustvaril. Na eni strani je tvoje strokovno in znanstveno-raziskovalno delo, ki je vgrajeno v samo delovanje muzeja, na drugi pa je predvsem vse tisto, kar si kot človek po svojih močeh in z veseljem dobrega storil ljudem, ki jim je bilo dano, da so del življenja preživeli s teboj ali ob tebi.

Andrej Vovko (hrani SŠM, fototeka, foto: Ksenija Guzej).

Kot kustos v Slovenskem šolskem muzeju si nam bil najprej sodelavec, kot ravnatelj in direktor pa potem tudi predstojnik, toda vseskozi smo si bili prijatelji. Iz muzeja si odšel na druga službena mesta, vendar si se med nas vedno rad vračal in se posebej v zadnjih letih rad družil z nami. Vseskozi smo sodelovali na področju raziskovanja šolske preteklosti in se srečevali pri delu v uredništvu muzejske strokovno-znanstvene revije Šolska kronika. Do konca smo ohranili osebne stike in vedno, ko si prišel v muzej, si s seboj prinesel veliko dobre volje in prešernosti ter nam znal z njima ustvariti prijetno razpoloženje. Med seboj smo ostali povezani tudi po tvoji upokojitvi na drugi ustanovi, saj v muzeju ne prej in ne potem skorajda ni bilo srečanja ali prireditve brez tebe. Bil si eden od najbolj zvestih in zavzetih nekdanjih sodelavcev, ki se jih vsaka ustanova veseli in se jih potem tudi z veseljem spominja.

Dolgo nismo vedeli za tvojo bolečino zaradi izgubljenega očeta. Zdaj te tudi zato bolj razumemo in spoštujemo. Naša življenja so zares polna skrivnosti in mnogi dogodki nam ostajajo nedoumljivi, posebej tisti, ki so z vseh strani obdani s trpljenjem in bolečino, ki je postala toliko večja, ker je, s tvojimi besedami, »okamenela od tišine neslišnosti«. Pridružujemo se tvojemu upanju, da bo na drugi strani vse poravnano.

Dragi Andrej, v imenu vseh nekdanjih in sedanjih sodelavcev Slovenskega šolskega muzeja ti izrekam zahvalo za tvoj prispevek k rasti naše ustanove in za tvoje raziskovalno delo na področju šolske preteklosti. Prav tako lepa hvala za tvoje iskreno prijateljstvo, za navezanost do naše ustanove in njenega poslanstva ter za naklonjenost in podporo njenemu delovanju, kar vse je trajalo do tvoje zgodnje smrti. Andrej, hvala za vse, kar si dal ustanovi, v katero si vedno prihajal z veseljem in z občutkom sprejetosti ter prijateljstva, ki se je v dolgih letih spletlo med nami.

Stane Okoliš